

Bayer Zsolt: Kultúrkampf

2012 december 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Két évig keresték a fogást a kormányon a „demokratikus ellenzék” alakjai, vezet?i, funkcionáriusai és a hátterükben meghúzódó kétes egzisztenciák. Két év elteltével az igazából soha véget nem ér? kultúrkampfban találtak megoldást, továbbá visszahívták a megfejthetetlenül undorító moral insanityt, Ron Werbert. (?rá nem vesztegetünk több szót.)

A lényeg ugyanis a kultúrharcban rejt?zik.

S e kultúrharc eleme minden, ami az elmúlt két hétben történt.

E kultúrharc jegyében estek neki a Magyar M?vészeti Akadémiának és Fekete Györgynek. Senki nem lehet annyira naiv, hogy elhinné: ha Fekete soha életében semmit sem mond, tesz, nyilatkozik, akkor békében hagynák. Nem hagynák. Ugyanis nem az ? emberük. És aki nem az ? emberük, az nem lehet része a kánonnak. Ugyanis a kultúrkampf lényege, hogy ?k, csak és kizárólag ?k, a baloldal és a liberálisok felkentjei határozhatják meg az értékeket a kultúra világában, és aki ebbe nem fér bele, azt bármilyen módon és bármilyen eszközzel eltakarítják az útból. Miközben ezt teszik, folyamatosan ordítanak, hogy ?ket nagyon bántják, kirekesztik, meghurcolják – és különben is, antiszemitizmus…

Ennek áldozata többek között Fekete György. (Aki amúgy nyilván nem hiba nélkül való. De hát ki az?)

És természetesen az egész Magyar M?vészeti Akadémia is szálka immár a szemükben. És megkísérlik szétverni. Ócska kis haknibrigádokat küldenek az akadémia közgy?lésére, ordítsák szét az egészet (szétordítják, aztán büszkén távoznak). Azt harsogják, hogy lassan mindenki kilép a Magyar M?vészeti Akadémiából, illetve távozik az „érték”. Nézzük: Huszti, Haumann, Kubik Anna és Cserhalmi most lépett be, Bukta Imre és Fehér felkent fest?m?vész úr meg ki. Anélkül, hogy bárkit megbántanék, megjegyzem: ez azért annyira nem vállalhatatlan csere ám! S?t!

A nagy baloldali kultúrkampf része az is, ami a Nemzeti Színház körül zajlik. Szögezzük le mindjárt az elején: Alföldi Róbert nagyon tehetséges ember. Az általa rendezett Ember tragédiája minden id?k egyik legjobb színpadi adaptációja. Alföldi nélkül nincs magyar színházi kultúra. De most lejárt a mandátuma, és a kormány (a rusnya „hatalom”, az „embertelen diktatúra” és a többi) kiírta a pályázatot, amelyen Vidnyánszky Attila nyert.

Miképpen tudni lehetett el?re, hogy az el?z? kormány regnálása alatt Alföldi fog nyerni, úgy most sem okozott túl nagy meglepetést Vidnyánszky gy?zelme. És akkor mi van? Vidnyánszky alkalmatlan? Tehetségtelen? Buta? Nem ért hozzá?

Szó sincs err?l. Vidnyánszky tehetséges, alkalmas és ért hozzá. Számos rendezés bizonyítja mindezt. De Vidnyánszky nem az ? emberük. Tehát pusztulnia kell. Bármi áron. Vidnyánszkyt emberileg akarják majd kicsinálni, és nem fognak válogatni az eszközökben. S ez mindaddig így lesz, ameddig egyszer, legalább az életben egyszer nem kapnak majd egy olyan válaszlépést, amelyet nem fognak elfelejteni sohasem.

És végezetül a kultúrkampf része mindaz, ami a fels?oktatás körül folyik. És egyszersmind ez a legundorítóbb része is a dolognak. Megírtuk már pró és kontra mindazt, amit err?l gondolunk. Megírtuk a fels?oktatás helyzetének és állapotának tarthatatlanságát, a diákok felel?sségét és felel?tlenségét, megírtuk, hogy ?ket muszáj komolyan venni – megírtunk mindent. Most meg kell írjuk, hogy immáron világosan látszik, a „diákforradalom” réges-régen nem az oktatásról szól. Most, hogy a kormány –nagyon helyesen – visszakozott lényeges kérdésekben, most, hogy a kormány tárgyalóasztalhoz hívja a diákságot, hogy a szerdai kormányülés el?tt egyeztessenek, és javaslataik bekerülhessenek a végs? döntésekbe, most kiderül, hogy a diákság nem akar tárgyalni. Nem megy oda, nem tárgyal, helyette ül?sztrájkol, vonul, tüntet, balhézik, és egyre több, egyre nagyobb hülyeségeket beszél.

A diákság nem akar semmit, csak balhét.

A diákság mögött az ellenzék vigyorog és vicsorog, amely most véli megtalálni a fogást a kormányon, két év medd? küzdelme és hazudozása után.

Ez a diákság alig egy hét alatt olyan lett, mint a ’68-as párizsi diáklázadások diáksága, mint Daniel Cohn-Bendit, az anarchia nagymestere. Fogalma sincs, mit akar, de azt nagyon akarja – és a rendet, a polgári társadalmat pedig nagyon nem akarja.

Akkor De Gaulle b?rére ment a játék. És az általa képviselt rendet akarták felszámolni. De Gaulle-t pedig egy sok százezres polgári tüntetés mentette meg. Annak láttán Vörös Daniék is eltakarodtak végre az utcákról és a barikádokról.

Most szólok: ha ezen fog múlni, akkor meglesz. Megcsináljuk ismét. Ne gondoljátok, hogy annyira egyszer? dolgotok lesz, mint a taxisblokád idején!

magyarhirlap.hu - Bayer Zsolt

Ajánló